

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΕΜΠΤΗ 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1995 ΑΡ.ΦΥΛ. 237 ΔΡΧ. 150

Η ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΡΒΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΟΑΤΙΑ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΟΣΝΙΑ

Αν την αντιμετωπίσει κανείς σαν ένα ξεχωριστό γεγονός απομονωμένο από όλες τις άλλες εξελίξεις του πολέμου της πρώην Γιουγκοσλαβίας, η διάλυση του φασιστικού ψευτοκράτους της Κράινα από τον κροατικό στρατό μέσα σε δύο εικοσιτετράωρα είναι κάτι το εξαιρετικό. Γιατί από τη μια αποδείχτηκε πόσο κούφιος ήταν ο κομπασμός του σέρβικου φασισμού για το στρατιωτικό του αήθητο και από την άλλη η Κροατία, σαν ανεξάρτητο κράτος, απόκτησε για πρώτη φορά μετά την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της την κυριαρχία στο συντριπτικά μεγαλύτερο τμήμα του εδάφους της.

Αλλά το απομονωμένο γεγονός είναι δίχως αλήθεια. Η αλήθεια στην τελευταία κροατική επίθεση πρέπει να αναζητηθεί στη συμπεριφορά και τη δράση όλων των δυνάμεων που καθορίζουν τις εξελίξεις σε αυτό το πιο καυτό σημείο της υδρογείου. Είναι λοιπόν αυτή η συμπεριφορά που γεννάει τις πιο μεγάλες ανησυχίες και μας κάνει να πιστεύουμε ότι η απελευθέρωση της Κροατίας όχι μόνο δεν είναι πραγματική, αλλά είναι εισαγωγή σε μια εγκληματική διαδικασία σε βάρος της Δημοκρατίας της Βοσνίας και, τελικά, και της ίδιας της Κροατίας.

Αν στ’ αλήθεια η Κροατία επρόκειτο να απελευθερωθεί, θα βρισκόταν αντιμέτωπη με τον αληθινό διαμελιστή της, τη Σερβία. Όμως η Σερβία δεν κούνησε το δακτυλάκι της για να βοηθήσει την Κράινα όταν ο κροατικός στρατός ξεκίνησε την επίθεσή του. Και όχι μόνο δεν κούνησε το δακτυλάκι της, αλλά δεν έδωσε την παραμικρή ελπίδα στις μαριονέτες του Κνιν ότι θα έσπευδε κάποια στιγμή σε βοήθειά τους. Ήταν φυσικό λοιπόν αυτοί να καταρρεύσουν, αφού η πραγματική τους ισχύς ήταν ξένη προς τους ίδιους. Έτσι, αποκαλύφθηκε πόσο φτηνή ήταν η προπαγάνδα για “νέα Βιετνάμ αν οι Σέρβλοι απειληθούν”. Τα Βιετνάμ τα κάνουν λαοί που αδικούνται και όχι μαριονέτες στην υπηρεσία επεκτατιστών. Τα Βιετνάμ τα έκαναν οι Σέρβλοι όταν πολεμούσαν τους Γερμανούς μαζί το ’40, αλλά ήταν αδύνατο να επιδείξουν τέτοια γενναιότητα όταν έγιναν μαζί οι ίδιοι.

Αλλά ούτε η πλαστική έννοια του

δικού τους “προαιώνιου εδάφους” ήταν ικανή να δώσει δύναμη στους Σέρβους της Κράινα. Γιατί στα ίδια εδάφη κατοικούσαν και Κροάτες, τους οποίους οι σερβοφασίστες της Κράινα έσφαξαν, βίασαν και έδιωξαν. Αυτό το έγκλημα έκανε αυτά τα εδάφη τόσο ακρωτηριασμένα, αδύναμα και μολυσμένα, τόσο άρρωστα, που ήταν ανίκανα να προκαλέσουν ένα αληθινό πάθος για την υπεράσισή τους.

Η τσακισμένη βιομηχανία της Κράινα, που στηριζόταν περισσότερο στο κροατικό στοιχείο, ο ητλημένος αποκλεισμός της από την Κροατία, με την οποία από χίλιες πλευρές και από αιώνες ήταν δεμένη η οικονομική της ζωή, η πολιτική και πολιτιστική αποκλήρωση των μαζών του έθνους των “νικητών”, που έδιωξαν τους αδελφούς τους Κροάτες, ήταν μερικά από αυτά τα στοιχεία του ακρωτηριασμού, της μόλυνσης και της αδυναμίας που προσδιόρισαν την εύκολη κατάρρευση της Κράινα.

Εκεί βρίσκεται η βασική διαφορά ανάμεσα σε μια Κράινα και σε μια Τσετσενία, ανάμεσα δηλαδή σε μια αντιδραστική εθνική μειονότητα και σε ένα πραγματικό και καταπιεσμένο έθνος. Αυτή η διαφορά κάνει τους Τσετσένους ικανούς να σταματάνε μια αυτοκρατορία για δύο μήνες στο Γκρόζνι και να κάνουν αδύνατη, ακόμα και μετά ένα χρόνο, την κυριαρχία της Ρωσίας σε όλο το τσετσενικό έδαφος, και αυτή μετατρέπει τους σέρβους της Κράινα σε ένα στρατό προσφύγων που τρέχει πίσω από μια δράκα εθνοεκκαθαριστών που υποχωρεί πανικόβλητη.

Να γιατί η εγκατάλειψη από τη φασιστική σέρβικη μάνα είναι το αποφασιστικό στοιχείο στην πτώση της Κράινα. Γιατί η στήριξη από τη μάνα αυτή ήταν το αποφασιστικό στοιχείο της ύπαρξής της.

Η γρήγορη λοιπόν νίκη του κροατικού στρατού αποκαλύπτει από τη μια μεριά τη σαθρή εσωτερική βάση του ψευτοκράτους της Κράινα, αλλά από την άλλη κάνει στο έπακρο παταγώδη την αδιαφορία της μητέρας Σερβίας, και εξηγείται ακριβώς από αυτή την αδιαφορία.

Αλλά αυτή η αδιαφορία πρέπει με τη σειρά της να εξηγηθεί και εκεί να αναζητηθεί το μυστικό αυτής της

πρόσφατης και απότομης μεταβολής της πολιτικοστρατιωτικής κατάστασης στο κροατοβοσνιακό μέτωπο.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΕΡΒΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Θα μπορούσε κανείς να αναζητήσει την εξήγηση της σέρβικης αδιαφορίας στην αδυναμία της να κρατήσει την Κράινα, δηλαδή μια Κροατία που έχει φτιάξει και αναπτύσσει διαρκώς ένα μεγάλο και σύγχρονο τακτικό στρατό. Όμως

είδα τη Σερβία, πράγματα που δημιουργούν προβλήματα στο σέρβικο φασισμό και στους ρώσους σοσιαλμπερλιαστές προστάτες τους. Όμως όλες αυτές οι πιέσεις δεν μπορούν να οδηγήσουν σε αληθινές σέρβικες υποχωρήσεις στον εχθρό δίχως αληθινές σέρβικες ήττες στο στρατιωτικό επίπεδο.

Γι’ αυτό έχουμε τον κύριο λόγο να πιστεύουμε ότι η Κράινα παραχωρήθηκε από τους Σέρβους όχι σε έναν εχθρό, αλλά σε ένα φίλο. Αυτό σημαίνει ότι η Κράινα δεν παραχωρήθηκε στην ακρωτηριασμένη

ήττας. Αυτή η πρόκληση χαρακτηρίζεται από αυτόν που λείπει, δηλαδή τη Βοσνία και την κυβέρνηση της. Ο Γέλτσιν καλεί τους Τούντζμαν και Μιλόσεβιτς σε γεύμα όπου έδεσμα θα είναι η Βοσνία.

Δίπλα στις ρώσικες αντιδράσεις είναι το ίδιο υποτονικές ή ανύπαρκτες οι αντιδράσεις της ρώσικης ουράς των φίλων και πρακτόρων. Ο Κλίντον, που παλεύει πάντα με πάθος και υπερασπίζεται κάθε ίντσα σέρβικου εδάφους και κάθε αδικία των Σέρβων μέσα σε μια αντισέρβικη αμερικάνικη αστική τάξη, καλύπτει με σκανδαλώδη τρόπο τη σέρβικη επίθεση στην Κράινα, που ούτε λίγο ούτε πολύ είναι η πιο ωμή πράξη κατάργησης του ΟΗΕ και των ελεεινών “ειρηνευτικών” του αποστολών, τις οποίες τόσο σέβεται ο Κλίντον όταν αυτό συμφέρει τα ρωσοσερβικά σχέδια. Ταυτόχρονα αξιοπρόσεκτα μουγκός μένει ο πράκτορας Γκάλι, ο υποτιθέμενος αρχηγός του ΟΗΕδικού φανταστικού στρατού. Τέλος, ο μεγαλύτερος βαλκάνιος πράκτορας της Μόσχας, ο Παπανδρέου, κάνει χαρούμενος τα μπάνια του στην Ελούντα δίχως να ξεστομίσει ούτε μια κατάρα ενάντια στην Κροατία. Αντίστοιχα υποτονική είναι και η στάση και των υπόλοιπων τριών μικρών πρακτόρων: Σαμαρά, Κωνσταντόπουλου, Παπαρήγα. Ασφαλώς, αν η Σερβία ήθελε να σώσει την Κράινα, ο Παπανδρέου θα σάλπιζε πανευτυχώς εγερτήριο και θα απειλούσε με στρατιωτικές κινήσεις για τρίτο βαλκανικό πόλεμο, την ώρα που η Μόσχα θα επέσει έναν Παγκόσμιο.

Η υποτονική αυτή στάση της Σερβίας, της Ρωσίας και της ουράς της είχε διαπιστωθεί και στην πρόβα τζενεράλε των σέρβικων παραχωρήσεων στην Κροατία, όταν ο Μιλόσεβιτς έδωσε στον Τούντζμαν τη δυτική Σλαβονία. Μιλάμε για πρόβα επειδή σε αυτού του είδους τις παραχωρήσεις ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι η ανατροπή αυτού που τις διεκπεραιώνει από τους πιο φανατικούς στενόμεναυλους σοβινιστές. Η παραχώρηση της Κράινα στην Κροατία δε θα μπορούσε να γίνει αν προηγούμενα δεν είχε δοκιμαστεί η έλλειψη ηθικού των Σέρβων σοβινιστών, ώστε ν’ ανατρέψουν το

συνέχεια στη σελ. 2

ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Αγαπητοί αναγνώστες της Ν. Ανατολής, είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας ότι το επόμενο θα έβγαινε στις 25 Αυγούστου, εκτός εάν μεσολαβούσε κάποιο πολύ σημαντικό γεγονός.

Αυτό το γεγονός μεσολάβησε. Ο πόλεμος της Κράινα αλλάζει τα δεδομένα του βαλκανικού πολέμου, θερμού ή ψυχρού, που έχει ξεσπάσει και υποχρεώνει την ΟΑΚΚΕ να ενημερώσει τουλάχιστον τους αναγνώστες της εφημερίδας γι’ αυτές τις αλλαγές.

Έτσι, παραμερίσαμε όλα τα εμπόδια που βάζουν οι φοβερές διακοπές του Αυγούστου και βγάζουμε τούτο εδώ το κύριο βάρος ακριβώς στο ζήτημα της Κράινα.

Ας μας συγχωρηθεί η αδυναμία να καλύψουμε πιο πολλές πλευρές της εσωτερικής και παγκόσμιας επικαιρότητας. Αυτό θα το κάνουμε στο επόμενο φύλλο, το οποίο, μετά απ’ αυτή την έκτακτη έκδοση, θα κυκλοφορήσει στις 2 του Σεπτεμβρίου.

μια αμαχητί υποχώρηση του σέρβικου επεκτατισμού απέναντι σε έναν οποιοδήποτε εχθρό του θα είχε καταστροφική επίδραση στο σύνολο του φιλοσερβικού στρατοπέδου. Αν η Σερβία υποχωρούσε απέναντι στο δικό έτσι εύκολα δίχως καν να το ματώσει, θα άνοιγε το δρόμο σε μια γενική αντισέρβικη προέλαση των καταπιεσμένων από την Κροατία ως το Κόσσοβο.

Και δε μιλάμε εδώ για τακτικές πολιτικές υποχωρήσεις, αλλά για στρατηγικές υποχωρήσεις στο επίπεδο των ιερών και των οσίων της σέρβικης επετακτικής πολιτικής, που είναι η κυριαρχία πάνω σε εκτεταμένα εδάφη, και μάλιστα εδάφη που αποτελούν ισχυρά συστατικά της Μεγάλης Σερβίας.

Ασφαλώς υπάρχουν οι πιέσεις από τους ηρωικούς καταπιεσμένους, κύρια από τον υπέροχο λαό της Βοσνίας, υπάρχει η πολιτική καταδίκη από τους λαούς όλου του κόσμου και υπάρχει το εμπάρκο στην

και καταπιεσμένη Κροατία, αλλά στον αδιόρθωτο κροατικό σοβιτισμό με αντάλλαγμα το διαμελισμό της Βοσνίας από τη Σερβία και την Κροατία από κοινού.

Αυτή είναι προς το παρόν μια υπόθεση, αλλά μια υπόθεση που εξηγεί τα γεγονότα και τα δένει στα πλαίσια μιας συνεκτικής και βαθιάς στρατηγικής του ρωσοσερβικού άξονα.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝΟΥΝ

Και τα γεγονότα είναι συντριπτικά.

Καταρχήν έχουμε τη στάση του μεγάλου αφεντικού, της ίδιας της Ρωσίας. Η Ρωσία δε βγάζει κιχ τη στιγμή που η Κροατία βομβαρδίζει το Κνιν, ενώ μόλις η επιχείρηση ολοκληρώνεται και η Κράινα πέφτει ο Γέλτσιν αμέσως καλεί σε τριμερή συνάντηση τον Τούντζμαν και τον Μιλόσεβιτς “για τον τερματισμό κάθε στρατιωτικής δραστηριό-

